

OBSAH

Která víra?	1
Noemova archa	3
Knoflíková válka	7
Otázky týkající se náboženství	10
Nový věk a Boží vítězství	11
Otázky týkající se života a věčnosti	14
Jak evangelizoval Ježíš?	15
Nezabiješ	20
Jak hospodaříme?	22

KTERÁ VÍRA?

Když biskup J. Smith, hlavní kaplan britské armády, navštívil Spojené státy, nadutý reportér se ho chopil, sotva vystoupil z lodi, a zeptal se: "Co si myslíte o víře v Americe?" Biskup odpověděl: "Co si o ní myslíte vy?" Reportér se zarazil a koktal: "Když mám říci pravdu, moc o tom nepřemýšlím." Biskup odvětil: "V tom případě se nad tím trochu zamyslete, pane, a pak se mě na to přijďte zeptat ještě jednou. Není rozumné debatovat o něčem, o čem jste ještě ani nezačal přemýšlet."

Lidé, kteří nemají ani tu nejmenší kvalifikaci k debatě o křesťanské víře, často jednají, jako by byli na toto téma odborníci. Hbitě a ochotně pronášejí

hluboké úvahy na téma náboženské víry nebo řeknou, "že všechna náboženství jsou v podstatě stejná. Co je důležité, aby byl člověk upřímný". Je zvláštní, že tento názor, ač nelogický, uspokojí mnohé. Jistě by neužili tutéž zásadu v politice. Nikdo z nich nevěří, že na tom nezáleží, je-li člověk demokrat, republikán nebo komunist, jenom když je to poctivý a upřímný politik. Každý ví, že člověk může být upřímný, ale může se upřímně mýlit.

V žádném jiném poli to neplatí víc než v náboženství. Upřímnost není konečná záruka pravdy. Jistě, je to dobrá vlastnost, ale vůbec nemusí být shodná s pravdou. Pravda je pravda, ať je to v chirurgii, ve vědě, v matematice, nebo ve víře v Boha. Zodpovědný chirurg se nebude honosit, že je "tolerantní" při operaci, ani žádný vědec nebude tolerantní, když vysvětluje vědecké zásady. Ve všem existuje správný a nesprávný postup.

Zakládá se náboženská víra opravdu na upřímnosti, a ne na učení? Mnozí to tak chápou. A to je hlavní důvod, proč je tolik opozice proti křesťanskému hnutí. "Nechte lidi jiných náboženství na pokoji," vyžadují. "Přínos jiného náboženství zničí starodávné kultury, které jsou jiným právě tak plné významu, jako je křesťanství vám." Tato filozofie má jen jednu vadu. Není to pravda! Kdo objektivně prostudoval výsledky křesťanských misí, ví, že udělaly pro zaostalé národy víc než kdo jiný jak po stránce duchovní, tak kulturní, lékařské a výchovné. Hlavní význam

2 ZÁPAS O DUŠI

křesťanství spočívá v tom, že dalo jednotlivcům živou naději a změnilo je uvnitř, v srdci.

Křesťané jsou často viněni z toho, že jsou nesnášenliví a zaujatí, protože tvrdí, že Ježíš Kristus je jediná cesta k Bohu a nebi, ale rád bych vám připomněl, že Kristus byl ukřižován právě pro toto tvrzení. Řekl: "*Kdo vidí mne, vidí Otce*", "*Já a můj Otec jsme jedno*", "*kdybyste znali mě, znali byste i mého Otce*." Také prohlásil: "*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*." Nezní to hrozně dogmaticky? Svě učedníky varoval, že mnozí přijdou v Jeho jménu, a oklamou mnohé (Mt 24,5). To může znamenat jenom jedno. Všichni, kdo se snaží napodobit Jeho dílo, jsou nepraví.

Řeknete, a co to staré přísloví "všechny cesty vedou do Říma"? To naznačuje, že je víc než jedna cesta jak dosáhnout určitého bodu. Pravda. Hodí se to, když se jedná o přemístění z jedné oblasti do druhé - můžeme se dostat do Prahy přes Pardubice, přes Beroun, přes Mělník, ale když jsme v jednom z těchto měst, nejsme ještě v Praze. Jak mohu tvrdit, že jsem křesťan, když následuji učení někoho, kdo buď Krista ignoruje, nebo říká, že On nebyl Boží Syn, ale jenom obyčejná lidská bytost? Dnes existují na tucty náboženství, která se nazývají křesťanství, a přitom vystrnadila Ježíše Krista a Jeho slova úplně ze své nauky. Nesouhlasila by s Ním, když řekl: "*Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne!*"

Ježíš řekl: "*Já jsem dveře; kdo skrze mne vstoupí, bude spasen...*" (Jan 10:9) A apoštol Pavel říká v 1 Tim.2:5, že mezi člověkem a Bohem je jenom jeden prostředník, a ten prostředník je Kristus. On buď opravdu je ta Cesta,

nebo byl podvodník.

Denně se setkáváme s lidmi různých náboženských přesvědčení. Každý člověk má mít právo, vzdávat božskou čest kdy a jak a komu chce, bez bázně a bez překážek. Toto právo si osobujeme i my. Jestli někdo namítne, že jsme moc dogmatictí, odpověď na to je, že víra, která není dogmatická, vlastně není vůbec žádná víra! Když někdo překročí pravidla hry ve sportu, je pokutován nebo diskvalifikován. Neznalost nebo nedodržování pravidel ho neomlouvá. Nikoho by ani nenapadlo, že by každý hráč mohl dělat "svou věc". A tak sportovní klub z jednoho města nebo i země může hrát s klubem z druhé země, protože se řídí stejnými pravidly. Ať už hrajeme nějakou hru, nebo řídíme auto, nebo luštíme matematický problém, musíme zachovávat určitá pravidla. Všechno má jakoby nejvyššího soudce, který udává pravidla, a ta ovlivňují každou fázi života. Proč by nemělo totéž platit v duchovní oblasti? Kolik bohů a kolik vyznání by mělo být dovoleno? Kolik správných a nesprávných způsobů existuje?

Po staletí se vyskytovali jednotlivci, kteří trvali na tom, že dostali nové speciální instrukce božského zjevení. Výsledek toho byl vytvoření mnoha nových sekt ujišťujících o svém božském původu. A jak mnoho jinak inteligentních lidí přijme tyto náboženské novinky - a svěří jim své vlastní duše! Proč se nezeptat, jak to, že všemohoucí Bůh vesmíru čekal tisíce let, než zjevil koruně svého stvoření pravdu o zemském i posmrtném životě? Že si vybral nějakého neznámého jednotlivce, ať už muže či ženu, jako nástroj k tomu, aby změnil všechna pravidla, která byla doposud platná?

Bible říká, že existuje duchovní oblast obývaná zlými duchy, a účel těchto duchů je odvrátit lidi od pravdy. Apoštol Pavel varoval Timotea, že dojde k odpadnutí od víry, a mnozí budou oklamáni svůdnými duchy a ďábelským učením (1 Tm 4,1). My nyní žijeme v takových dobách. Důvod, proč křesťané věří, je, že z mnohaleté zkušenosti a pozorování vidí, že víra v Krista přináší výsledky; že víra v Něho změní lidi uvnitř a dá jim sílu k zbožnému životu.

Jedno z nejpěknějších vyjádření úcty křesťanské víře vyšlo z úst člověka, který nebyl věřící. Byl to Pierre Loti, francouzský literární génius, který umřel v r. 1923. Napsal:

"Ti, kdo se ještě sklání k nohám Krista, neznají trýzeň stárnutí, osamělosti, ani úzkost blížící se smrti. Pokračují ve své cestě, důvěřiví a vyrovnaní. Co bych za to dal, kdybych měl tu jejich zářivou iluzi, i kdyby to znamenalo stát se jedním z těch ubohých blouznivců v mentálním ústavě, kteří si představují, že jsou mezi bohatými a mocnými tohoto světa. Při nedostatku této víry, kdybychom alespoň mohli zakotvit v něčem, v nějaké naději, v nějaké nesmrtelnosti - ale nic takového neexistuje. Kromě této věčně zářivé osobnosti Krista, vše je hrůza a temnota!"

F. H- John D. Jess, přeložil F. Hůlka

NOEMOVA ARCHA

Jedním z nejsledovanějších projektů Institutu pro výzkum kreace bylo pátrání po Noemově arše. Expedice "Ararat" se stala středem zájmu všech sdělovacích prostředků svobodného světa. Dennodenně byly přenášeny televizní reportáže z míst průzkumu a rozhovory s jednotlivými účastníky expedice.

Noemova archa je samozřejmě významným a ožehavým tématem polemik i v současnosti. Znovuobjevení archy by mělo obrovský význam a vliv na všechny oblasti lidského života. Ovlivnilo by celosvětovou politiku a etiku; vědeckou sféru, archeologii, geologii i historii.

Hora Ararat leží na východní hranici Turecka poblíž íránských a arménských hranic. Bezvýznamnost a odlehlost tohoto místa je jen zdánlivá. Bývalé dlouhodobé rivalství mezi Turky a Sověty, či spíše Arménci, znamenalo, že tato oblast byla prohlášena za nebezpečné vojenské pásmo. Nikomu, kdo žije v blízkém okolí, není bez povolení turecké vlády dovoleno se přibližovat k hoře. Jakákoli expedice, která má v úmyslu průzkum Araratu, musí projít zdlouhavým byrokraticko-vojenským procesem ověřování, prověřování a vyjednávání. V oblasti Araratu probíhaly války prakticky nepřetržitě po celé tisíciletí. Dvě místní etnické skupiny zde způsobovaly neustálé obtíže, což znemožňovalo další expedice. Zbylá populace arménského národa s pohledem na Ararat volá po navrácení své bývalé domoviny, která byla Arménům násilně odňata Turky za I. světové války. Kurdové, kteří u Araratu žili a ještě hrstka i žije, nezúčastněně podporovali občanské války v Iráku a Sýrii, čímž sledovali vyřešení otázky svého boje za nezávislost. V obou případech je tedy Ararat spojen s třenicemi národnostních menšin.

Pátrání po Noemově arše probíhá intenzivně nejméně 40 let. Průzkum hory je však vždy spojen se značnými obtížemi a nebezpečím. Hlavní překážkou je výška hory a následky zemětřesení v minulosti, které způsobilo velké

4 ZÁPAS O DUŠI

fyzické změny povrchu. Přesto existují desítky spolehlivých svědectví objevitelů z konce minulého a během průběhu tohoto století.

Píše se rok 1853. Tři Angličané se dvěma arménskými šerpy objevují pozůstatky obrovského plavidla. V roce 1883 při zkoumání následků zemětřesení narazili na archu turečtí inženýři. Zpráva o nálezů byla otištěna ve všech významných denících a žurnálech po celém světě. Rok 1887, Jan Josef, princ z Nouri a Malabaru z Indie, objevil na třetí pokus části plavidla obrovských rozměrů. Svůj nález prezentoval u Světového parlamentu náboženství v Chicagu. Na řádnou a rozsáhlejší dokumentaci však neměl dostatečné finanční prostředky, a proto nález nebyl publikován.

V letech 1902 a 1904 zpozoroval archu několikrát za sebou mladý Armén jménem George. Ten během I. světové války uprchl do Spojených států amerických, kde oznámil své opakované nálezy. Zemřel v roce 1972, ale jeho svědectví je zachováno na magnetofonovém pásku. V roce 1915 a 1916 spatřili archu nezávisle na sobě dva ruští piloti. Car tehdy vyčlenil 150 vojáků a pověřil několik vědců, aby ověřili tvrzení pilotů. Pozemní průzkumy byly úspěšné. Nalezly se zbytky dřevěné konstrukce; průzkumníkům se dokonce podařilo proniknout do třípodlažní lodní stavby, kterou detailně popsali.

Po bolševickém puči, kdy byl na Leninův podnět popraven sám car, jeho rodina i mnoho učenců a vědců carského dvora, byly dokumenty pravděpodobně zničeny. Některým účastníkům se však přece jenom podařilo přežít a potvrdit nález. Rok 1917, šest

tureckých vojáků se při zpáteční cestě z Bagdádu do Turecka rozhodlo slézt Ararat. Cestou objevili konstrukci obrovské lodě.

V roce 1936, Hardwick Knight, novozélandský archeolog, narazil na zbytky obrovské ručně opracované lodní konstrukce na jednom z prudkých svahů hory.

Během druhé světové války vedly přes Ararat vzdušné cesty. Letci z americké vojenské základny v Tunisu, stejně jako sovětské piloti z Jerevanu, provedli přes horu nesčetně letů. Objev obrovského plavidla byl hlášen několikrát. Nejpodrobnější zprávu vzdušného pozorování podali dva australské piloti, jeden ruský a dva američtí. Američané také pořídili fotografický záznam, který byl otištěn ve vojenském žurnále v Tunisu. V roce 1948 objevil archu kurdský pastevec a s ním poté i velká část obyvatel vesnice. V letech 1952 až 1955 prováděl průzkum hory bohatý francouzský průmyslník Fernand Navarra. Pod silnou vrstvou ledu, ve výšce 4 300 metrů se mu podařilo nalézt obrovské ručně opracované trámy lodní konstrukce. Kus trámu o rozměrech 3 x 3 x 1,7 metru dokonce snesl dolů k provedení analýzy. Po důsledném rozboru bylo určeno přibližné stáří dřeva - maximálně několik tisíc let.

Rok 1953 - George Green, důlní inženýr pro americkou ropnou společnost, při letu ve vrtulníku spatřil asi jednu třetinu obrovského trupu lodě. Ze vzdálenosti asi 30 metrů pořídil jedinečné snímky. Dodnes je má asi 20 lidí v živé paměti. Snímky samotné však již neexistují. Green byl v roce 1962 zavražděn a snímky pravděpodobně zničeny. V letech 1953 a 1958 spatřili na témže místě jako předchozí

objevitelé dřevěné pozůstatky plavidla archeolog John Libbi ze San Franciska a plukovník Sehap Atalay z turecké armády.

V roce 1962 prováděli leteckou studii Araratu Wilbur Bishop a Lawrence Hewitt. Ve výšce kolem 4 700 metrů zpozorovali zbytky obrovské lodní konstrukce. A ještě uveďme rok 1969, kdy se na Ararat vrátil Fernand Navarra, a to s celým týmem vědců. Na témže místě jako v roce 1955 objevili kusy trupu plavidla obrovských rozměrů.

Od války bylo na Ararat vypraveno mnoho expedicí, ale velké procento jich bylo zamítnuto tureckou vládou. Povolené expedice z let 1972, 1973 přinesly řadu dokumentů, které rozvířily diskuze na mnoho let.

V roce 1974 se situace velmi zhoršila, a to díky napjatým vztahům mezi Tureckem a Kyprem. Ke konci tohoto roku se však jedné expedici povolení přece jenom podařilo získat. Expedice byla ale neúspěšná. Komentátor projektu byl stížen hypertermií a málem zemřel. Další těžkosti přinutily tuto expedici nakonec opustit Ararat a odjet.

Příští skupina průzkumníků patřila ke kultu s názvem "Svatá misijní zem Palestiny". Tento kult o sobě tvrdí, že byl určen samotným Bohem k tomu, aby sepsal poslední kapitolu Bible a že jeho členové jsou pověřeni odhalit všechny významné pozůstatky biblických dnů. Dokumentům z této expedice nebylo věnováno příliš pozornosti, i když prezentovaly prý objevenou archu. Fotografie byly nejasné a velmi pochybné. Tato údajně "Bohem vyvolená" kultovní expedice zřejmě neuspěla.

Noemova archa se v posledním desetiletí stala námětem mnoha literárních děl i vědeckých pojednání. Většina knih se stala známými bestsellery. Tyto publikace se lišily v obsahu, přesnosti i způsobu popisu, ale všechny byly více méně založeny na faktickém pozorování.

Institut pro výzkum kreace se vždy snaží zastávat přísně etický, právní a mravní postoj, a proto v jeho publikacích jde především o faktickou přesnost a objektivitu, i když to samozřejmě, na rozdíl od oněch bestsellerů, ubírá na atraktivnosti četby.

V sedmdesátých letech se objevil snímek z družice LANDSAT, americké NASA, údajně zachycující Noemovu archu. Expertizy však potvrdily, že objekt na fotografiích není archa. Byl totiž mnohonásobně větší a na úplně jiném místě než popisovaly předchozí nálezy, a to ve výšce jen asi 2 000 metrů. K další vlně expedicí došlo na počátku osmdesátých let. Turecká velvyslanectví byla zaplněna žádostmi o přístup k Araratu. Mnoho projektů nebylo dostatečně vybaveno finančně, jiné technicky a odborně. Další skupiny se pokusily slézt horu ilegálně, ale prakticky žádná z nich neuspěla.

V roce 1982 byla vypravena expedice pod vedením archeologa Eryla Cummingse a bývalého astronauta, nedávno zesnulého Jamese Irwina. Povolení bylo získáno jen díky přátelství plukovníka Irwina s tureckým prezidentem.

Za oblast průzkumu byl určen severní kaňon. Ten byl sice důkladně prozkoumán, ale po arše ani stopy. Po řadě nešťastných událostí, kdy se Irwin vážně zranil, a pro velkou sněhovou bouří se skupina musela vrátit. Mezitím

6 ZÁPAS O DUŠI

byl ale Irwin informován, že archu spatřil několikrát za sebou jistý turecký válečný veterán, a to v letech 1980-1982. Na základě této informace se Irwin s několika horolezci znovu vypravil k hoře. Letecký průzkum však nebyl úspěšný, stejně jako celá expedice. Irwin byl opět zraněn.

Další skupinou, která se vypravila k průzkumu Araratu, byla expedice Institutu pro výzkum kreace. Tým se skládal ze dvou archeologů zabývajících se starověkým Sumerem, jednoho tureckého antropologa a zároveň horolezce, který na Araratu vyrůstal; dále z jednoho horolezce, jednoho filmaře a zástupce institutu. Byla to tedy expedice po stránce odborné a fyzické velmi dobře vybavena. Tehdy se však žádost institutu sešla na tureckém velvyslanectví spolu se žádostí plukovníka Irwina, kterému Turci dali přednost. K expedici institutu došlo až o rok později. Skupina odborníků soustředila veškeré své úsilí na zdolání a prozkoumání severní a západní strany hory. Pokusili se prověřit východní část kaňonu Ahora George. Právě tato lokace byla podle dřívějších objevů považována za nejpravděpodobnější místo nálezu. Mezitím byl však přístup z této strany tureckými úřady uzavřen a označen za zakázané pásmo. Expedice tedy musela postupovat klasickou turistickou stezkou a poté traverzovat k západu a severu. Tím došlo ke ztrátě čtyř dnů, což znemožnilo vybudovat základní tábor a vše pečlivě připravit. U Ahora George byl prozkoumán horní a dolní svah. Po zbytcích dřevěné konstrukce obrovské archy však ani památky. Horolezci ale na jedné ze skalních stěn objevili zcela neznámé nápisy dosud nerozluštěného jazyka. Dále

narazili na ručně vytesanou jeskyni, a to v západní stěně kaňonu. Ta podle kurdských pastevců obsahuje náboženské výjevy, starověké nástroje a další předměty. Kurdové však v jeskyni pravděpodobně nikdy nebyli. Jednalo by se totiž o vysoce technický horolezecký výkon, ke kterému je dokonce potřeba speciální alpinistické vybavení. I když horolezci týmu toto vybavení nevlastnili a nebyli technickými specialisty, přesto se pokusili spustit z výklenku nad jeskyní směrem dolů k otvoru. Sestup byl ale velmi nebezpečný, a to z toho důvodu, že se stěna začala drolit. Nakonec se oba museli vrátit, i když byli téměř 10 metrů nad vchodem. Další průzkum okolí byl již negativní. Skupina tísňena časem musela opustit horu a celou expedici zakončit.

Řada skeptiků začala o dalších objevech archy značně pochybovat. Člověk si však musí uvědomit, že čas běží. Na sněhem pokrytém Araratu dochází k neustálým sesuvům půdy. Vypravit řádně vybavenou expedici je stále obtížnější a slézt samotnou horu je technicky náročnější. Navíc, je na snadě tvrdit, že nález archy by byl tak závažný, že úspěšnost záleží spíše na Bohu než na člověku. Je docela možné, že archa ani nebude objevena.

Mnoho moderních lidí 20. století považuje příběh o arše za smyšlenou báchorku. Přitom na druhé straně přijímá vykonstruovaná data a události, pro něž neexistuje jediný důkaz, ba ani historický odkaz. Musíme si ale uvědomit, že dnešní humanistický člověk je stížen předsudky naturalismu. O tom, že jsou to pouze a jenom předsudky, se lze přesvědčit velmi jednoduše. Ani jediný naturalista není na základě naturalismu schopen vysvětlit dokonale řád

vesmíru ani svou vlastní osobnost, svou odlišnost od zvířat. Zkrátka, ani jediný naturalista není schopen žít ve shodě se svým naturalismem. Jaký z toho tedy plyne závěr? Humanistický předpoklad naturalismu je falešný a neplatný.

Katastrofální potopa proběhla jako celosvětové kataklyzma. Její intenzita byla nepředstavitelná - "vodou byl svět zatopen a zahynul", čteme v II. epištole Petrově. Biblická zpráva nám říká, že veškerý suchozemský život zahynul. Byl zachován pouze Noe, jeho rodina a páry zvířat v arše. Jednalo se o celosvětové hydraulicko-tektonické a vulkanické vyzdvižení, které za sebou zanechalo usazeniny, vyvrheliny a fosilní hroby po celé zemi. To je dokázáno celou řadou geologických a paleontologických faktů. Nejdůvěryhodnější jsou samotná Ježíšova slova:

♦ "Až přijde syn člověka, bude to jako za dnů Noe; jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu; a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny."

Celosvětová potopa byla jak nástrojem soudu, tak i spásy. Pro nemravný a nevěřící pohanský svět byla časem zkázy. Vzhledem k hříchu a modloslužbě naprosté většiny lidstva se Bůh rozhodl skoncovat se vším tvorstvem, neboť země byla plna lidského násilí a degenerace, jak se dovídáme ze 6. kapitoly knihy Genesis. Byla to však také chvíle spravedlivé spásy a očisty. Na základě Boží vůle se zachránilo osm lidí. Potopu lze v tomto směru považovat za předobraz křtu - 1. Petrova, 3. kapitola.

Archa, kterou na základě Bohem daného plánu Noe postavil, byla

schopna pojmut dva až sedm zástupců z každého stvořeného živočišného druhu a ještě zbýval další prostor. Objevná kapacita, výtlač archy byly skutečně obrovské. Archa je určitý prototyp Krista. Kdo v ní byl, byl zachráněn, kdo byl mimo, zahynul.

Obraz spásy je vyjádřen i slovy - "pouze Noe našel milost v očích Božích". Proto byl On i celý jeho dům povolán do Archy, zatímco okolní svět byl stížen zkázou. Archa nakonec spočinula na hoře Ararat. Je zajímavé, že hebrejské slovo ve významu "spočinutí" je v daném verši totožné se jménem Noe.

Uvažujícím lidem podává pravdivý obraz vesmíru a člověka pouze Bible. Nemáme tedy nejmenšího důvodu pochybovat, že příběh o arše je skutečnou historickou událostí v čase a prostoru.

-Pavel Bartoš-

KNOFLÍKOVÁ VÁLKA

PC Personal Computer, nebo-li "písíčko", proniká závrtným tempem do kanceláří a domácností i u nás. Vratme se k počátkům počítačů. V Americe byl dán první počítač do provozu v 50. letech. V tu samou dobu se u nás o totéž snažil pan Antonín Svoboda se skupinou nadšenců, ale tehdy se zde osvíceně tvrdilo, že kybernetika je pavěda tmářů. Člověka jen napadne, kolikrát nám jen už ujel vlak a kolikrát ještě ujede? Kolik vynálezů světového významu spatřilo světlo světa u nás, ale vynálezce ani zákazník se realizace nedočkal. Kolik významných vědců a vynálezců skončilo u lopaty, dnes žije chudobně a v zapomnění? Kolik jich opustilo rodnou

8 ZÁPAS O DUŠI

hroudu, dříve než by skončili ve věznicích, aby své schopnosti a znalosti uplatnili v cizině? Znovu se postavili do předních řad vědců a vynálezců světové třídy. Dokázali nejen sobě, ale i světu, že stojí za to žít a pracovat ve svobodné zemi. A jak se na ně dívá našinec a nová vláda? S nedůvěrou, s podezřením, se závistí a nedůtklivostí, aby snad někdo z nich nerozdával rozumy.

Je přímo neuvěřitelné, jak rychle se dovedou naši lidé přizpůsobit novým podmínkám, jen když jim nestojí nikdo v cestě. Co se událo za posledních patnáct let vývoje malých, nesmírně výkonných počítačů je přímo neuvěřitelné, a co se událo u nás v posledních letech člověka naplní nadějí, že nebudeme stát opodál.

Většina západních světových jazyků byla zahrnuta v počítačové normě, ale chudinka mateřština stála dlouhá léta mimo. Pro obyčejné používání vylepšeného psacího stroje to nebyl takový problém. Brouci pytlíci si poradili, ale vlepili ji do profesionálních nakladatelských programů byl tvrdý oříšek. Pár nadšenců záplatovalo díry, které Husovy háčky, čárky a kroužkovaná "ů" způsobily. Ale to byl jenom začátek knoflíkové války. Dnes máme k dispozici nejelegantnější programy v mateřštině. Každé přídavné zařízení, které obohatí možnosti počítače, člověku připomene osobní omezenost. Čím dokonalejší vynález, tím hloupěji si člověk připadá než se naučí používat alespoň zlomek nových možností. Ještě že mám muže, který ví, jak vše pracuje. Bez něj bych mohla ovládat jen vypínač a klávesnici. Stovky stránek různých instrukcí jsou pro nedočkavou osobu nesnesitelné. Samotné bedýn-

ce, která si nezáučeně bliká v barvách, je úplně fuk, že jsem zašmodrchaná a moje snaha je marná. Počítač je ještě nemilosrdnější než zrcadlo. Vyžaduje naprostou přesnost myšlení, jinak nereaguje, natož aby si něco domyslel nebo za nás přemýšlel. Chybami se člověk učí a v podvědomí mi straší: nezapomeň uložit text do paměti! Ztratit mnohastránkové dílo výpadkem proudu či naprosto nevysovětlitelnou a nepochopitelnou záhadou je k pláči. Jen ten, kdo propadl svodům výpočetní techniky, má tušení, co se skrývá v jedné bedničce, za jednou obrazovkou. Za tou totiž dríme knoflíková válka.

Dříve bývalo zbraní pero, dnes je to informační technika, jejíž nedílnou součástí jsou počítače. Invaze počítačů, podobně jako průmyslová revoluce v minulém století, rozdělila svět na knoflíkový a neknoflíkový. Počítače způsobily nejen generační bariéry mezi mladou a starší generací, ale mentální blok rozdělil svět na ty, kteří výpočetní techniku ovládají, a ty, kteří o ní nechťejí ani slyšet.

Knoflíková válka je školou trpělivosti. Najednou je člověk až nebezpečně produktivní. Nemůže se nabažit, kolik toho zvládne. Hotová pohroma uhodí v okamžiku, kdy člověk začne zapomínat, co všechno vytvořil a hlavně, kam to uschoval. Netroufám si s jistotou prohlásit, že mě počítač připraví nejméně o tolik let života jako kuřáka balíček cigaret, ale určitě zanechá nějaké trvalé následky. Je známo, že počítače v domácnosti nabouraly manželskou pohodu, způsobily rodinné rozvraty i rozvody. Člověk, který je nakažen bacilem počítače, zapomíná jíst, spát, mluvit, sedí se zrakem vyfřeštěným do

obrazovky, prsty pokroucené klávesnicovým "revmatismem" a stává se z něj lidská troska otročící knoflíkům. Obvyčejný Homo Sapiens začal meditovat, až se z něj stal Homo Noeticus, a tento pojem ještě nezdolal a na scéně je nový člověk, Homo Pí Sí.

Pan Svatopluk. Jedlička napsal v REFLEXU zajímavý článek s názvem V OSIDLECH LENOSTI. Informuje nás o počítačovém umění, které má už solidní technickou základnu, ale dosud pokulháva schopnost ji využívat. Uživatelům prý chybí tvořivost. Ani se nedívám, protože zvládnout "myšlení" počítače z člověka vyčerpá tolik mozkové energie, že mu nezbyvá ta citová na inspiraci.

Elektronická technika vstoupila nejsnáze do oblastí umění v hudbě. Pamatujete na první elektronické kytary a elektronické varhany? Právě muzikanti si rychle zvykli, že tóny mohou vydávat nejen klasické hudební nástroje, ale že mohou vznikat i jinou cestou. A dovedli toho využít. Hudba stvořená pomocí počítačů různých generací se začala opírat i o netradiční zvuky a zcela neharmonické ruchy.

Další oblast, počítačová grafika, má tu nespornou výhodu, že limituje pouze nápaditost a schopnost každého jednotlivého tvůrce. Grafický počítač dokážeme skvěle užít pro architektonické návrhy, průmyslový design a konstrukční výkresy. Tvorbu animovaných pořadů pomocí počítačů zase negativně ovlivňuje potřeba značných finančních prostředků. Kdokoli nezasvěcený trpí mylnou představou, že tvorba pomocí počítače je jednodušší a rychlejší než klasická filmová animace. Pro umělce je počítač oproti štětcu velmi drahá záležitost. Na rozdíl od

muzikantů si výtvarníci netroufnou s ním jen tak hrát, jen tak něco zkoušet, spřádat s jeho pomocí nové sny.

Podobně jako autor článku patřím sama k té generaci, která v sobě třeba nechtěně zachovává zbytky úcty a obdivu k počítači jako čemusi nadpřirozenému. Mladá generace nepovažuje počítače za nic výjimečného a zachází s nimi jako s telefonem, automatickou pračkou nebo sporákem. Na závěr autor říká, že věří v dobu, kdy práce s počítačem bude nejen pro umělce tak samozřejmá jako práce se štětcem, perem, hlasem či gestem.

Počítače jsou, při vši úctě k nim, ještě nedokonalé. Uživatel začne od počítače očekávat podobnou výkonnost jako od mozku. Uvědomí si, že nám počítače nabízejí jen velmi limitovaný okruh prostředků. Ale možná, že problém není v nedokonalosti strojů, nebo nedokonalosti s ním manipulujících lidí, ale ve vztahu mezi těmito fenomény. Stačí odstranit z člověčenství člověka a strojovost ze stroje? Je to skutečně tak? Jestliže problém není v nedokonalosti strojů, ani v nedokonalosti lidí, kteří s nimi pracují, kde je náš problém? Podívejme se na dokonalost samu, tedy lidský mozek, který nejenže počítač vymyslel a uvedl do našich životů, ale je to mozek, který nám umožňuje, abychom tento výkřik techniky ovládali.

Mnozí často přirovnávají mozek k velkému počítači a jistě právem. Jen s tím rozdílem, že mozek vykonává práci velkých počítačů, ale sám o sobě není nic obrovského. Nesmíme však zapomínat, že mozek je nejen centrem myšlení a nápadů, ale navíc také přijímá a registruje vizuální, zvukové a čichové podněty. V počítačovém

10 ZÁPAS O DUŠI

jazyku je mozek schopný zpracovat 100 miliard bitů informací a při své velikosti a malé váze k tomu všemu potřebuje pouze 20 wattů elektrické energie.

Dr. Irwin A. Moon napsal tato slova: "Ze všech divů světa je lidský mozek tím nejúžasnějším a nejzáhadnějším." Lidé ho ignorovali, zneužívali a dovršili s ním velkolepá díla. Vědci - medicí jej dopodrobna rozpitvali a psychiatři ho psychoanalyzovali, ale stále ještě nikdo nechápe, na jakém principu pracuje. Víme, že v jediném mozku je více elektrických okruhů a elektronických ekvivalentů než ve všech radiových a televizních stanicích celého světa.

Průzkumem se dokázalo, že čím více používáme určité části mozku, tím je větší jeho kapacita. Ta část mozku, kterou nepoužíváme, zakrní. V Barmě žije muž, který se naučil z paměti 16 000 stran textu z posvátných buddhistických spisů. Studenti, kteří se ucházejí o studium na Asuánské universitě v Egyptě, jsou povinni ovládat z paměti celý Korán. Přijímací zkoušky trvají dva dny a vyžadují několik let přípravy. Studenti musí odřecitovat tisíce veršů. Ten, kdo dovede používat svoji paměť, má nejlepší předpoklady pro dobré studium jakéhokoliv oboru.

Vidíte, my se obdivujeme počítačům, můžeme obdivovat i mozkové schopnosti mimořádných jedinců, ale ve většině případů si dokonce myslíme, že se něco tak úžasného, jako je lidský mozek, mohlo vytvořit náhodou, jen tak samo během několika desítek milionů nebo miliard let. Ono na těch nulách ani tak moc nezáleží, protože dobře víme, že nula od nuly pojde. Pokud budeme věřit náhodě a evoluci, nemůže nás použít ani náš Stvořitel.

Každý lidský vynález, podobně jako oheň, může být úžasný služebník nebo krutý pán, záleží jen na tom, komu slouží. Zamysleme se nad tím, jak využíváme lidský mozek, tento Boží dar, v každodenním životě. Kolik biblických veršů máme v naší paměti? K tomu, abychom měli Boží Slovo v srdci, musíme ho mít nejdříve v hlavě a k tomu nás náš Otec vybavil dokonale. Zamyšlení nad dovedností našeho Stvořitele nás dovede k závěru, že jenom Bůh mohl vložit toto velké zařízení do tak malého prostoru, jako je lidská hlava.

-kas - pokračování příště

OTÁZKY TÝKAJÍCÍ SE NÁBOŽENSTVÍ

Jak mohu poznat, že evangelium není žádné náboženství, nýbrž že má původ od Boha?

V otázce pravdivosti nám mohou pomoci některé markantní rozdíly mezi náboženstvími a evangeliem.

1. Ve všech náboženstvích se člověk sám pokouší, aby se dostal k Bohu, ale žádný hledající nemůže po pravdě prohlásit: "Nalezl jsem osobní vztah k Bohu, mám pokoj v srdci, moje vina je odpuštěna, mám jistotu věčného života." V evangeliu Ježíše Krista se k nám obrací Bůh sám. Křížem překlene propast hříchu a dává nám vykopení. Kdo ho přijme, může dosvědčit: "Jsem jist, že smrt ani život ... nemůže nás odloučit od lásky Boží" (Ř 8,38-39).

2. Prorocká ohlášení o dárci spasení ve Starém zákonu (např. Gn 3,15; Nu 24,17; Iz 11,1-2; Iz 7,14) se doslovně splnila. Žádné náboženství nemá takováto proroctví, která byla ohlášena a splnila se.

3. Bůh všechna náboženství odsoudil jako modloslužbu a čarodějství (1. K 6,9-10; Ga 5,19-21; Zj 21,8) a jako zachránce autorizoval jedině Ježíše: *"To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchejte"* (Mt 17,5).

4. Bůh verifikoval (prohlásil za platnou) oběť Ježíše Krista tím, že ho vzkřísil z mrtvých (Ř 4,24-25). Je to jediný hrob světových dějin, který zůstal prázdný: *"Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen"* (Lk 24,5-6). Všichni zemřelí zakladatelé náboženství zůstali v hrobě.

5. Ve všech náboženstvích se člověk snaží vykoupit se svým jednáním. Naproti tomu evangelium je skutkem Božím. K dílu vykopení na Golgotě nemůže člověk ničím přispět: *Bylo za nás drazo zapláceno* (1 K 6,20).

6. V žádném náboženství nepopouští Bůh nebe, aby člověka zachránil. V Ježíši Kristu se Bůh stal člověkem: *"A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spátřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy"* (J 1,14).

- Ukázka z knihy "Otázky" - Werner Gitt

NOVÝ VĚK A BOŽÍ VÍTĚZSTVÍ

Žijeme ve dnech plných událostí a vážných rozhodnutí. Každý z nás, každý jednotlivec má zodpovědnost za to, kdo povede náš život, komu odevzdáme svůj hlas. Budeme jako národ sloužit Bohu? Budeme vedeni Duchem svatým a čerpat sílu a moudrost ke každodennímu životu z příkladného života Ježíše Krista, nebo se necháme svést tím Zlym, jeho líbivými řečmi o

neutralitě, mírumilovnosti a novém myšlení?

Může se vám zdát, že vše, co jsem o Novém věku napsal, zní příliš pesimisticky. Ale celý život, i ten humanisticky neúspěšnější, je pesimistická záležitost, jestliže nenalezneme jeho smysl. I ten neúspěšnější život, který dopřeje jednotlivci zdraví, krásu, bohatství, oblíbenost, inteligenci, moc, obyčejně končí tragicky, protože dočasný nenalezne smysl své existence. Všechna požehnání jsou dočasná, protože konec kohokoliv z nás je tentýž - smrt. Zkušenost nám ukazuje, že právě ti, podle světského měřítka neúspěšnější lidé, jsou většinou těmi nejnešťastnějšími. Lidé, kteří si pohrávají s Novým věkem, jsou hledající zoufalci. Biblická církev by jim měla podat ruku Kristova evangelia.

Všechny říše se zničí obyčejně tím, že si dají vlastní gól. Hitlerova tisíciletá říše byla příliš schopná a to ji zdolalo. Sovětský svaz byl naopak zničen svou neschopností. Řím se rozpadl morálně zevnitř. A Satanova říše? Ta se také zničí. Připomeňme si, že Satan vedl lidi, aby Krista ukřižovali a v zápětí zjistil, že tím přispěl k Božímu vítězství. Satanovi služebníci pronásledovali křesťany, házeli je vyhladovělým šelmám a výsledek byl opačný - křesťanství se mohutně šířilo. Dnes Satanovi služebníci šíří myšlení Nového věku pod vlivem východních náboženství, čímž otvírají možnost, aby jejich oběti stály tvář v tvář s biblickou pravdou.

Lidé, kteří houfně propadají Novému věku, mohou být odvedeni od lži jenom tehdy, uvidí-li, že pravda je přitažlivější. Co však dělá pravdu přitažlivější? Je jenom jedna odpověď. Ti, kdo biblickou pravdu mají, ji musí nabídnout.

12 ZÁPAS O DUŠI

Pravda je Bůh - Ježíš Kristus. Jestliže v nás křesťanech svět nevidí, že se radujeme ze spásy, že se těšíme Bohem, potom naše holá teologie nikoho nepřesvědčí a svět neuvěří, že známe toho, kdo uspokojuje šzíravý hlad a žízeň našeho srdce. Ježíš pozval všechny žíznicí, aby se napili zadarmo Jeho živé vody. Jestliže nás Ježíš není schopen uspokojit pramenem života, jestliže se neumíme na Ježíšův pramen života napojit, potom nám zbývá k obhajobě pravdy pouze intelektuální rovina, jež je také velmi důležitá. Dnešní lidé však chtějí více, protože mnozí jsou pouhou intelektualitou unaveni. Chtějí vidět záruku pravdy, která se projevuje v našem životě. Netvdím, abychom se bezhlavě radovali a vyskali. Bezhlavě se může radovat kdokoliv, i ten, kdo nezná pravdu. Radost musí být založena na znalosti. Jak bych se mohl emocionálně radovat, kdybych intelektuálně nepochopil, že za můj hřích vytrpěl moje peklo Ježíš Kristus. Bůh v nás stvořil duchovnost, inteligenci a emoce. **Tyto složky musí být v rovnováze a vzájemně se doplňovat. Nemůžeme jen bezhlavě výskat, tleskat, radovat se a poskakovat.** To si o nás nevěřící myslí, že jsme blázni. **Nemůžeme být pouze intelektuálně teologicky chladní,** s tím nevěřící nechtějí mít nic společného, protože mají holého intelektualizmu dost. A do třetice, **nemůžeme být pouze záhadně mystičtí,** namočení ve svém duchovnu s esoterickými prožitky nadpřirozených vidění. To si nevěřící myslí, že jsme okultisté a čarodějové. Musíme se upřímně radovat z Boha, což je vyrovnanost a rozvaha. Máme mír v duši, pracujeme cílevědomě a vyznařuje z nás sebeovládání a kontrola nad vším. Toto

je pravá radost z Boha. Pavel to vystihl ve svém dopise Galatským:

♦ *Ovoce Božího ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřičovali sami sebe, se svými vášněmi a sklony. (Ga 5,22-23)*

Jestliže nevěřící svět nevidí tuto radost z Boha v našem chování, potom ani správná biblická teologie nikomu neprospěje. Pravda bez každodenní aplikace v životě nikoho nepřesvědčí. **Pravda bez aplikace ztrácí svou funkci.** Pravda má smysl jenom tehdy, je-li použita. Nevidí-li zoufale hledající svět v biblických křesťanech pravdu, kdo jiný mu ji ukáže? Svět je vinen tím, že hledá pravdu ve svém hříšném nasebeupření. Ale my, křesťané, jsme stejně vinni, protože nás svět od sebe nerozezná. Jan řekl - "milovaní, nejste ze světa", protože láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání nejsou světské vlastnosti. Jak stojí v 36. Žalmu, bibličtí křesťané se radují, protože se osvěžují tím nejtučnějším z Božího domu a pijí z potoka Božích rozkoší, z kterého je Bůh napáji. Jenom si nepopleťme Boží rozkoše se světskými rozkošemi. Světské rozkoše jsou fyzicky intenzivnější, ale téměř vždy po nich dostaneme kocovinu a výčítky svědomí. Za světské hříšné rozkoše musíme draze platit. Křesťanova rozkoš spočívá ve službě ostatním. Když jsem se stal křesťanem, poznal jsem, že mi víra přinesla spoustu problémů. Dříve jsem se ve své sobeckosti nad ničím nepozastavoval. Dnes mě trápí ztracenost světa a především neuspokojená touha Boha, aby se k Němu všichni obrátili a nezhynuli ve věčném odloučení. Dnes

mám z Boha radost, jakou jsem dříve neznal. Býval jsem štván od ničeho k ničemu a nikdy jsem nedospěl ke klidu. Dnes mám klid, vím co chci a to vše jsem dostal od Boha.

Nevěřící i oběti Nového věku musí vidět v křesťanech radost a mír. Jenom tak začnou vyzvídat, jenom tehdy budeme mít možnost odhalit evangelium, které má moc je uvést do Kristovy náruče. Bibličtí křesťané by si měli uvědomit, že dnešní svět je jiný než ten před 50 lety. Lidé kolem nás ztrácí své jistoty. Více než 50 % dětí vyrůstá v domácnosti s jedním rodičem. Moderní způsob života vede k individualitě a izolovanosti. Televize odcizila lidi ještě víc. Mnozí žijí ve svých uzavřených krychlech a sledují blikot obrazovky. Když jsem byl malý, tak se ještě lidé scházeli na návsí na lavičkách, na hřbitově a povíдали si. Toto sousedství se vytratilo. S příchodem tržního hospodářství se zvýší i konkurence, s více auty se zaizolujeme do plechových konzerv a budeme si ještě vzdálenější. Tak se moderní, prosperující lidstvo připravilo a připravuje o citový život. Tato citová prázdnota musí být po racionalistické éře něčím vyplněna. Záleží na nás, na biblických křesťanech, zda-li toto vzduchoprázdno vyplníme příkladným životem, založeným na biblických zásadách, nebo dovolíme-li tomu Zlému vyplnit citové vakuum jeho jedovatostí. Každý člověk touží v zásadě po splnění třech společenských potřeb:

První je spokojenost. Člověk touží, aby se cítil spokojeně mezi svými, aby byl respektován, aby jej ostatní přijali za svého. Když jsem po jednadvaceti letech poprvé navštívil v Československu několik sborů, byl jsem tím

nejspokojenějším člověkem. Proč? Protože mě bratři a sestry ve sborech přivítali a přijali jako svého. My lidé musíme někam a někomu patřit, abychom byli spokojeni a vyrovnaní, utišení, abychom měli mír v duši. Přijetí ostatními nám dává pocit jistoty, který tolik potřebujeme. Podobné je to s jistotou spasení, kdy nás přijme Bůh. Spokojenost a mír nám může dát jenom Bůh.

Druhá společenská potřeba je odevzdání se určité věci. Věrnost a žit pro něco je společenský tmel, který zpevňuje náš charakter a dává nám sílu překonávat životní překážky. Žijí-li dnes pro zvěstování evangelia, jsem-li mu plně odevzdán, všechny problémy blednou ve světle mého cíle. Tohle samozřejmě platí i ve světském životě. Ten kdo má před sebou pevný cíl, bortí jednu překážku za druhou. Člověk bez cíle je třtina větrem se klátící. U nás za totalitního režimu nikdo nic neočekával a společnost nás morálně zmrzačila. Bez pevného cíle se jednotlivě ani národně nevzpamatujeme.

Třetí společenská potřeba člověka je uplatnění. Tím nemyslím sobecké uplatnění, tím myslím, jak člověk prospívá a přispívá ostatním a celé společnosti. Každý z nás potřebuje mít pocit, že je platný, že to, co dělá, přispívá všeobecnému blahu. Potřebujeme pocit osobní důležitosti v tom nejlepší slova smyslu. Známe tento pocit z vlastní zkušenosti. Byl jsem totiž pracovně nejneuspokojenější, když jsem měl nejvyšší plat. Přispívat společnosti, vědět, že jsme druhým platní, že máme určitou důležitost, je společenská potřeba daná Bohem. Vždyť jsme stvořeni k jeho obrazu a On je ten

nejdůležitější, ten nejplatnější. Proto nám Bůh vložil na bedra také evangelizační práci, abychom se uplatnili. Bůh mohl udělat evangelizaci sám nebo skrze své anděly. On ví, že nás udělal ke své podobě, abychom se cítili zdravě důležití. Věřte mi, že hlásání evangelia je pro každého v Kristu nesrovnatelně více povzbuzující než všechny světské lidské úspěchy, jež budou nakonec stejně spáleny jako suchá tráva.

Tyto tři společenské potřeby hledá každý člověk. Záleží na nás, biblických křesťanech, zdali tyto potřeby vyplníme pravdou, nebo je vyplní novověcí služebníci lži. Proto mohou křesťané obrátit novověký útok v Boží prospěch. Bůh také obrací to, co je proti Němu, pro sebe. Nezoufejme, co se na svět řítí, využijme situace, protože hladové duše čekají na Boží pravdu. Kdo má lepší šanci poskytnout bezpečný přístav, v němž se budou hledající ztracenci cítit jako mezi svými? My křesťané, nebo lživý Nový věk? Křesťanství, biblická evangelizace zapalují člověka pro věc. Komu jinému se má člověk odevzdat než Bohu a Boží věci! Nabídne-li ztracencům a novověkistům cíl, jímž je Bůh, budeme mít zapálené křesťany, kteří rozmetají jednu životní překážku za druhou. A konečně, kde se může jednotlivec lépe uplatnit než ve zvěstování evangelia? Jaké přispění společnosti má větší váhu než vyhrát lidi na Boží stranu? Postavíme-li most, je to důležité a nutné. Všichni musíme takto budovat. Jenže i ten nejlepší most jednou spadne. Člověk, kterého Bůh spasil skrze naše kázání evangelia, má však věčnou hodnotu.

- pst - konec

OTÁZKY TÝKAJÍCÍ SE SMRTI A VĚČNOSTI

Existuje život po smrti?

Ochromné pyramidy Egyptanů dokládají tehdejší znalosti stavební techniky a architektury, ještě více jsou ale mocným svědectvím o lidstvu, které věří v další život po smrti. Na této Zemi neexistuje kultura nebo kmen bez této víry. Z této skutečnosti netvoří výjimku ani ateisté. Když po smrti severovietnamského revolucionáře Ho Či Mina (1890-1969) byla před komunistickými prominenty čtena jeho závěť, bylo v ní toto: "Odcházím, abych se setkal se soudruhy Marxem, Leninem a Engelsem." V čem to spočívá? Inu, Bůh dal každému člověku "do srdce touhu po věčnosti" (Kaz 3,11). Smrt je pro nás zdí, přes kterou nemůžeme vidět; ale Jeden ji prolomil. Byl na druhé straně a vrátil se z onoho světa zpět: Je to Pán Ježíš Kristus! Zemel na kříži a třetího dne vstal z mrtvých. Tento vítěz nad smrtí nám dává jistotu, že naše existence smrtí nekončí. On nám dosvědčil skutečnosti nebe a pekla. Jsme věčné bytosti a skrze víru jsme povoláni k věčnému životu:

- ◆ *Já jsem vzkříšen a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. (J 11,25)*

Co je to věčný život? Jak si ho můžeme představit?

V jazyku Nového zákona jsou dvě odlišná slova pro české slovo "život": *bios* a *zoe*. *Bios* znamená bio-logický život člověka, ale také všech ostatních tvorů. Tento život plyne rychle a prchavě jako nějaký proud nebo spánek, jako rychle vadnoucí květina (Ž 90,5; Ž 103,15). U Jób 14,1-2 čteme: "Člověk

narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí." Na jiném místě je tento pomíjející život srovnán s párou: "Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí!" (Jk 4,14)

Od Otto v. Bismarcka pochází tento výrok: "Život je jako obratné vytrhnutí zubu. Stále čekáme, že to podstatné má teprve přijít, až náhle vidíme, že je všechno pryč." Básník Ch. F. Hebbel míní: "Život je hořká mandle sedminásobně zabalená do zlatého papíru", a esejistka Adolf Reitz život definoval jako "masový hrob nadějí a zklamání". Naproti tomu Bible nám dává úplně jinou perspektivu: Kde lidé život objeví jako dobrý Boží dar a uzpůsobí ho k následování Ježíše Krista, tam dostane novou dimenzi, která je popsána tím řeckým slovem "zóé". Zóé je život z Boha, onen podstatný, nesmazatelný, věčný život. Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nám přinesl věčný život. Ten je tedy s touto osobou nejen spojen, v něm se s věčným životem přímo setkáváme. U Jana 14,6 Ježíš říká: "Já jsem ... (věčný) život!" (řec. zóé). Tuto identitu Ježíše a věčného života dosvědčuje i apoštol Jan: "Ten (věčný) život (řec. zóé) byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven" (1 J 1,2). Kdo v Ježíše věří a má ho za Pána, ten tak má i věčný život (1 J 5,12). Se zaslíbením věčného života (1 J 2,25) stojí náš pozemský život na věčném základě. Jen tak je pochopitelné, že Ježíšovi učedníci dokázali pro víru snést utrpení, žalářování a týrání, a dokonce jít na smrt, ale svého Pána nezradit. Věčný život bude ve své plnosti zjeven teprve po

vzkříšení: "Mnozí ... procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze" (Da 12,2). V tomto životě máme nejen příslib věčného života, nýbrž už nyní podíl na Boží a Kristově životní plnosti, existenci a slávě. Až se z víry jednou stane poznání, budeme Ježíše a Otce vidět tváří v tvář.

Kdy začíná věčný život?

Podle svědectví Bible jsou jen dva druhy věčné existence: věčný život a věčně zahnutí. Proto je podle slova Heinricha Kemmera tou největší ztrátou, když žijeme a zemřeme bez Ježíše. U Jana 3,15 je zdůrazněno, že "všichni, kdo v něho věří, mají život věčný". Přivlastnění věčného života tedy nenastává teprve po smrti, nýbrž platí od okamžiku obrácení: "Kdo věří v Syna, má život věčný" (J 3,16). Tato víra nese pečeť zmrtvýchvstání Kristova a spočívá tak na absolutním a nezměnitelném základu. Bůh oceňuje, když v nás je pevná jistota: "Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život" (1 J 5,13).

- Ukázka z knihy "Otázky" - Werner Gitt

JAK EVANGELIZOVAL JEŽÍŠ?

Ne každý, kdo si říká křesťan, je křesťanem. I nevěřící se často klamně hlásí k víře v Boha a jméno Ježíš Kristus patří do jejich slovníku. Lidé, kteří ve skutečnosti nejsou křesťané, mohou sejit snadno na scesti, domnívaje se, že věřícími skutečně jsou.

Levná milost a snadná víra překrouceného evangelia rozvrací čistotu biblické noviny. Rozmělnění a zmírnění novozákonního poseství přineslo do

církve hnilobné zevšeobecnění, že v podstatě každý, kdo nějakým způsobem přátelsky reaguje na Ježíše, je spasen. Téměř vše, snad kromě zlobného a výslovného odmítnutí Ježíše, se dnes počítá za křesťanskou spásonosnou víru. Avšak evangelium, které hlásal sám Ježíš, tuto možnost vůbec nepřipouští. Naším zdrojem pravdy bude pouze biblický záznam. Podle bible je spaseno jenom malé stádečko, mikrostádečko, protože originální řečtina zde používá slovo mikron.

Od samého počátku své služby se Ježíš vystříhal tomu, aby nevbudil v lidech falešné naděje skrze povrchní a snadnou víru. Ježíš propustil více nespasených uchazečů o víru než těch, které vyhrál na svou stranu. Ježíš nechtěl a nemohl dát uchazečům o spásu falešnou naději! Ježíšova slova byla vždy šita na míru tak, aby se dotkla duchovní potřeby, tedy duchovní slabosti jednotlivců. Ježíš nikdy neopomněl obnažit uchazečovo sebeospravedliňování nebo zvrácené motivace či lehkověrné sklony. Podívejme se na jeden klasický příklad v Janově evangeliu, kde se dočteme o první Ježíšově evangelizaci z očí do očí. Jeden z předních židovských náboženských vůdců, farizej Nikodém, přišel v noci za Ježíšem a řekl: *Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. (J 3,2)*

Takové ujištění by snad v každém z nás vyvolalo smělou jistotu, že Nikodém je věřící. Nikodém věřil, že Ježíš přišel od Boha. Vidíte, a přesto ironií zůstává, že Ježíš Nikodéma neuvítal jako svého, ale naopak s ním od prvního slova jednal jako s nevěřícím. Ježíš věděl o Nikodémově sebespravedlnosti, o jeho pseudovíře. Ježíš Nikodéma nepovzbudil k lehkověrnosti, naopak

zpochybnil vše, za čím Nikodém stál. Ježíš se postavil tváří v tvář jeho kvazidobrotě, skutkařskému náboženství, jeho farizejské spravedlnosti a nepochopení biblického písma.

Uvědomme si, že Ježíš evangelizoval předního náboženského v Boha věřícího vůdce Izraele. Spasitel, Ježíš Kristus, nepožadoval od Nikodéma nic méně než totální regeneraci, obrození, znovuzrození. Bez duchovní obrody, řekl Ježíš Nikodémovi, nemá nikdo naději na věčný život s Bohem. Nikodém byl zdrcen Ježíšovými slovy a Bible nepodává žádný důkaz, že by Nikodémova reakce byla kladná a směřující ke spáse.

Je zajímavé, že Nikodémův příklad je v Janově evangeliu, které začíná a končí Kristovým Božstvím. Téměř všechno v Janově evangeliu je rozpracováno na základě Kristova Božství. Setkání Ježíše Krista s Nikodémem není výjimkou. Ze širší souvislosti textu vyplývá, že Ježíš:

... nepotřeboval, aby mu někdo o někom říkal svůj soud. Sám dobře věděl, co je v člověku. (J 2,25)

Nikodémův příběh jen potvrzuje Kristovo Božství, protože Ježíš Kristus dobře věděl, co je v hlubinách Nikodémova srdce. Nikodém byl jeden z těch, kdo věřili, protože viděli Ježíšovy zázraky. Kolik lidí dnes věří v Boha stejným způsobem jako Nikodém?

♦ *...mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení (tj. zázraky), které činil. (J 2,24)*

Znepokojující pravdou však zůstává, že pouhá víra v Ježíšovo jméno, přestože činil viditelné zázraky, nemá nic společného se spásnou vírou. Verš totiž pokračuje:

Ježíš jim však nesvěřoval, kdo je,

poněvadž všechny lidi znal. (J 2,24)

Žádný zázrak totiž nezaručuje, že by jako svědek měl okamžitou víru, která spasí. Tato pravda se objevuje od začátku Starého až do konce Nového zákona na důkaz naší hříšné lidské zdegenerovanosti. Nikodém je obraz nepravé víry. Jeho mysl přijala pravdu o Kristu jen do určité míry, ale jeho srdce zůstalo netknuté. Neprošlo obrodou, regenerací, znovuzrozením.

Nikodém byl Ježíšem znepokojen. Jeho srdce nebylo obřezané, jak to krásně vystihuje Starý zákon. Jako náboženský vůdce měl vážný zájem o každého, kdo by přišel od Boha. Po čtyři sta let nebylo v Izraeli proroka a Nikodém věřil, že právě teď jednoho nalezl. Proto řekl:

♦ *Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním. (J 3,2)*

Nikodém snad i věřil, že Ježíš je prorok nebo i Mesiáš, který přišel osvobodit židovský národ. Avšak v těchto verších ještě nepřijal Krista jako vtěleného Boha. Ježíš přešel Nikodémovo vyznání a odpověděl otázku, na kterou se Nikodém ani neptal. Ježíš Nikodémovi potvrdil, že je od Boha, ale svou vševědoucností Nikodémovi odhalil jeho srdce a krutou skutečnost, že je daleko od spásy. Nikodém nejednal s učitelem, jak Ježíše nazval, ale stál před Bohem v těle. Slova našeho Spasitele a Boha Nikodéma šokovala. Nezmenšujeme Ježíšovy odpovědi. Strategie Ježíšovy evangelizace se nevyznačovala sladkými řečmi o lásce, míru, štěstí a všeobecné sociální spravedlnosti. Jeho strategií bylo přímé svědectví, svědectví bez okolků, svědectví, že běží o hrdlo. Ježíš předložil Nikodémovi čtyři

rozhodující pravdy. Přečtěte si první polovinu třetí kapitoly Janova evangelia, jak se rozhovor rozvíjel dál.

Jak vidíme, Nikodém byl celou rozmluvou s Ježíšem šokován. Ježíš mu mimo jiné oznámil, že náboženství je marnost. Osobně jsem byl také překvapen, když jsem poprvé zjistil, že "náboženství" se v Bibli rovná marné víře. Farizejové byli zákonem úplně spoutáni. Udělali z víry vnější náboženský rituál. Dodržování pravidel a symbolická prostná bylo to, co je prý "dělalo svatějšími". Kolik světových náboženství se dodnes utápí v duchovně symbolické gymnastice, ať si říkají, jak si říkají. Příslušnost k denominaci ještě nikoho nespasila. Druhý list Timoteovi říká:

♦ *Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2 T 3,5)*

Farizejové, a že jich dnes po světě chodí v každém náboženském systému, jsou nábožně horliví, ale v žádném případě nejsou blíž Božímu království než kterákoliv nevěstka. Farizejové přilnuli ke stovkám zákonů, z nichž mnohé byly jejich vlastními výmysly. Věřili, že spolknout v sobotu ocet je v pořádku, ale kloktat ocet v sobotu bylo zakázáno, protože to byla práce. Proto, když Ježíš navracel zrak slepému, plivl do hlíny a udělal blátíčko, kterým potřel nevidomému oči. Ježíš farizeje vyprovokoval, protože podle jejich zákona Ježíš v sobotu pracoval. Ježíš nepotřeboval potírat slepici oči blátem, aby mu vrátil zrak. Ježíš je mocnější než bláto. Ježíš ukázal farizejům marnost jejich náboženské gymnastiky.

Náboženství je totiž lidské úsilí dosáhnout Boha. Biblická víra, Ježíšovo

18 ZÁPAS O DUŠI

evangelium jsou přesný opak. Biblická víra je Boží úsilí dosáhnout člověka. Spásná víra je oddání se Božím námluvám a spojení do nejtímnějšího duchovního, manželského svazku s Bohem.

Nikodém byl jedním z předních vůdců židovského "náboženství." Proč přišel za Ježíšem v noci? Snad aby se vyhnul nepřijemnostem, protože farizejové vylučovali ze synagog lidi, kteří věřili v Ježíše. Jedno je jisté, Nikodém měl upřímnou touhu, aby se dozvěděl od Ježíše něco bližšího.

Nikodém byl uvězněn v tomto strojeném náboženství, vždyť jej sám šířil. Nemysleme si, že dnešní náboženský svět je jiný než svět farizejů. Když jsem byl malý kluk, tak mi náš soused řekl: "Když budeš hodný, půjdeš do nebe, a když budeš zlobit, půjdeš do pekla." To je vnější náboženství, předpis, seznam k "odfajfkování", co se smí a co se nesmí. Tím vůbec nesnižují příkázání, ta platí!

Ježíš Nikodémovi odpověděl, aniž by jej pochválil za jeho náboženskou horlivost:

◆ "Amen, Amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží." Nikodém mu řekl: *Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.*" (J 3,34)

Nikodém pochopil Ježíše velmi dobře. Vždyť rabíni většinou učili duchovní zásady obrazným jazykem. Nikodém nebyl prostáček, který by s Ježíšem vážně diskutoval o tom, jak se stát znovu novorozencem. Nikodém ve skutečnosti řekl:

"Nemohu začít úplně znovu, na to jsem příliš starý. Už jsem příliš hluboko

v náboženském systému, abych se z něj vyprostil. Nemám naději, abych se stal znovu nemluvnětem."

Ježíš po Nikodémovi žádal, aby se zřekl celého svého dosavadního náboženského života. A Nikodém to věděl. Ježíš jej vyzval k nejtěžšímu rozhodnutí, jaké mohl Nikodém učinit. Nikodém by zajisté rád zaplatil, postil se nebo s radostí zacvičil rituál předepsaný Ježíšem, ale Ježíš mu předepsal duchovní obrodu, znovuzrození. To potvrzovalo, že všechno je jinak. I to, čemu Nikodém věřil doposud, je marné. Přesně tak! Ježíš to myslel vážně, a proto Nikodémovi opakoval:

◆ "Amen, Amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejít do království Božího." (J 3,6)

Narodit se z vody neznamená vodu H₂O. Narodit se z vody neznamená křest. Dokažme si to biblicky. Spásu nemůžeme obdržet ani koupelí ani pokropením. V Janově evangeliu ve 4. kapitole jasně stojí, že Ježíš sám nekřtil. Kdyby byl křest podmínkou spásy, Ježíš by určitě křtil. Křest vodou je závazek, tedy účinek spásy, nikdy ne příčina spásy. Voda, o které se Ježíš zmínil Nikodémovi, byla symbolická, jak stojí ve Starém zákoně, a znamenala očistu. Nikodém rozhodně rozuměl Ježíšovi lépe než mnoho křesťanů, protože znal Starý zákon. V Ezechielovi se dočteme o slibu nové smlouvy.

◆ *Pokropím vás čistou vodou (zde je narození z vody) a budete očištěni, očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového Ducha (a zde je narození z Ducha). Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.* (Ez 36,26)

Narození z vody a Ducha bylo prokrováno Ezechielem proto, aby je mohl Ježíš předložit Nikodémovi, který velmi dobře pochopil, o čem Ježíš hovořil. Okolnosti ukazují, že byl Nikodém přece jenom spasen. Ježíš hovořil s Nikodémem o křtu Duchem svatým, ne o křtu vodou.

◆ *Neboť my všichni ... byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo (tj. Ježíšovo tělo, neboli církev). (1 K 12,13)*

A tento křest Duchem svatým, ne vodou, je absolutní nutnost ke spáse. Křest Duchem svatým je nutný, protože to je vnitřní záležitost. Křest vodou, kterému se má podrobit každý spasený křesťan, symbolizuje ztotožnění se s Ježíšem a je vnější záležitostí, která sama o sobě spasit nemůže.

Jak je to tedy s narozením z vody? Ježíš očišťuje spasené vodou Božího slova, omývá spasené vodopádem biblických slov.

A sám se za ni (tj. církev) obětoval (Ježíš), aby ji posvětil a očistil křtem vody skrze slovo. (Kral., Ef 5,25)

Tak tedy:

1. narození nového člověka z vody, očištění vodou od našich hnusných model, ať jsou to sochy, obrazy, peníze, holky nebo vdoiky, může být vykonáno jenom Ježíšem, který nás omývá biblickým slovem. Jenom to nám zvěstuje čistotu pravdu. Tohle omytí, očištění, zrození z vody je nutné a Nikodém je chápal.

2. narození nového člověka z Ducha může přijít jenom tehdy, když nám Ježíš vymění naše kamenné srdce za srdce z masa, když nás dosáhne skrze slovo Duchem svatým a umístí, pokřtí, potopí do svého těla. Tohle je absolutní nutnost spásy.

Očištění vodou, slovem a obnova srdce Duchovním křtem v Krista jdou ruku v ruce a jsou vzájemně nevyloučitelné.

◆ *"Amen, Amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže spatřit království Boží." (J 3:34)*

Narození z vody (tj. porozumění slovu) a Ducha (tj. uvěření slovu) je vnitřní, ne vnější záležitost. Vnější náboženství je způsobeno člověkem, vnitřní víra Bohem. Nikodém byl překvapen, když mu Ježíš řekl, že se musí zbavit všeho, na čem zakládá svou spásu, a být znovuzrozen z vody a Ducha. Ježíš odpověděl:

◆ *Nediv se, že jsem ti řekl: "Musíte se narodit znovu." (J 3,7)*

Nikodém nemohl uvěřit, co slyší a zvolal:

◆ *"Jak se to může stát?" Ježíš mu řekl: "Ty jsi učitel Izraele a tohle nevíš?" (J 3,9-10)*

To Nikodémovi vyrazilo dech úplně. Dál už neodporoval. Ty jsi učitel Izraele a tohle nevíš? Jen si představme, že by tohle dnes řekl nějaký tesař teologovi nebo světoznámému kazateli.

Co však zaráží nejvíce, je, že Nikodém měl znát učení o spáse. Starý zákon jasně učil způsob spásení. Nový zákon nic na učení spásy nezměnil! Lidé byli, jsou a budou spaseni stejným způsobem od Adama až po nový vesmír a Zemi. Písmo je jednotné. Spása je stejná v každé době.

Nikodém byl vedle. Spása nikdy nebyla odměnou za lidské snažení. Spása byla vždy, před i po Kristu, dar milosti pro kající se hříšníky. Ježíšova smrt na kříži nás zastoupila v potrestání. Kříž byl pro lidi před Kristem budoucností, pro nás je minulostí. Pro všechny má však stejný význam. Ve

starozákonné době, před Kristem, spása nebyla mzdou za dodržování zákona, nýbrž dar pro každého, kdo v pokoře a vírou toužil po vysvobození z osobního otroctví hříchu. Spása vždy znamená nový začátek, obnovu, obrodu, znovuzrození, odvrácení se od hříchu a obrácení se k Bohu. Nikodém to musel vědět a přesto nechápal:

◆ *Omyjte se, očistěte se, odklidte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro a hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy. Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. (Iz 1,16-18)*

- pst - pokračování příště

NEZABIJEŠ

Nezdá se to divné, že v době, kdy podle statistik velká část společnosti odmítá sedmé přikázání "nesesmílníš", o to horlivěji podporuje šesté přikázání "nezabiješ"?

◆ *Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem. Vždyť ten, kdo řekl: "Nezcižoložíš", řekl také "Nezabiješ". Jestliže nezcižoložíš, ale zabiješ, přestupuješ zákon. Mluvte a jednejte jako ti, kteří mají být souzeni zákonem svobody. Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem. (Jk 2,10-13)*

Jedni odmítají vojenskou službu kvůli svému svědomí a jsou proti jakékoliv válce. Když dojde k nějakému ozbrojenému konfliktu, tyto lidé jej prohlašují za "nemorální" a obhajují své

názory tím, že citují šesté přikázání. Zajímavé je, že jsou užívána slova "morální" a "nemorální" lidmi, kteří, pokud se to tak dá říci, neberou v úvahu autora přikázání proti zabíjení. Stejní lidé, kteří se odvolávají na morálku, překračují přikázání "nezabiješ", aniž by je svědomí příliš trápiło, jedná-li se o zabití v nemocnicích lékaři v bílých pláštích. Populační kontrola, potraty a euthanázie jsou civilizované způsoby, jak ošálit svědomí.

Většina z nás může poslouchat debatu o vraždě v klidu, protože jsme nikdy nikoho nezabili, ani nehodláme zavraždit. Ale vražda je víc než jen čin; zahrnuje ničivý proces, který pramení ze stavu mysli. V tom smyslu se může člověk stát vrahem, i když neprolil ničí krev. Čin vraždy je zplozen v ničivém procesu, který se nejdřív vyvine v srdci. Ježíš řekl: "Protože ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky." (Mt 15,19). Můžete namítat, že ani mentálně ani citově nejste schopni se rozzlobit, žárlit nebo chtít se mstít. City mají svoji stupnici vývoje. Nikdo těmto citům neunikne, to jsou zárodky, které plodí každý hřích, i vraždu. Pomsta je též sémě vraždy. Člověk má bolest a touha po odplatě jej nutí něco s bolestí udělat. Tento stav je jako podebraná rána. Vyvine se v zákeřný stav a zplodí zárodek vraždy. Tisíce vražd, které budou spáchány tento rok, budou statisticky zaznamenány, ale kolik je těch, které jsou spáchány "jen" v srdci a kromě Boha o nich nikdo neví? Mluvíme teď o vnitřním postoji:

◆ *Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: "Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však vám pravím, že*

jíž ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu (Mt 5,21-22).

Jenom malé procento lidí je vinno dokonanou vraždou. Přesto v každém z nás jsou semínka vášnivého násill. Často říkáme něco, ať už soukromě nebo veřejně, co je negativní a škodlivé. Svým hovorem a postojem tvoříme ovzduší, v němž by vražda nebyla neočekávaným výsledkem. Jestliže máme nepřátelský, pomstychtivý postoj, podílíme se na vině s těmi, kteří čin vraždy dokonají.

V dnešní době se moderní psychologie snaží omluvit vražedné chování nepříznivými podmínkami v dětství, nebo genetickými úchylkami. Jestliže věříme Bibli, nemůžeme s touto tezí souhlasit. Když Bůh stvořil člověka se svobodnou vůlí, nezotročil ho tak, že by neměl kontrolu nad svým chováním. Pozvání v bibli zní: "*kdokoli chce, může konat dobro, když chce, může konat zlo.* Každý z nás si může zvolit, bude-li následovat Krista, nebo ďábla.

Známa sociální pracovnice Margaret Slattery vyprávěla příběh o mladém muži, kterého našla v chudobě a špině bostonských brlohů. Měl nemoc kostí, která mu znemožnila chůzi. Našla pro něj ty nejlepší lékaře, zajistila pomoc od právníků a duchovních. Našla pro otce práci a pro rodinu nový domov. Zájem mnohých zajistil finanční pomoc pro několik náročných operací. Konečně přišel den, kdy mladík mohl začít chodit. Byl to velmi dojemný okamžik - jeho první kroky! Objímal každého a děkoval jim za jejich pomoc. M. Slattery zakončila těmito slovy: "*To se stalo*

před mnoha léty. Byla bych ráda, kdybych vám dnes mohla říci, že tento mládenec vyrostl v čestného muže. Bohužel nemohu. Ten mladý muž je dnes ve vězení. Mohli jsme ho naučit chodit, ale jenom on se mohl rozhodnout, kam budou směřovat jeho kroky." To je pouze jeden z mnoha případů, kde se chování nijak nevztahovalo k vnějším příznivým podmínkám. Mnozí pohrdnou tím nejlepším vlivem a naopak, mnozí překonají nepřátelské prostředí. Dnešní člověk potřebuje to, co říkal Ježíš: "*narodit se znovu*" (Jan 3,3).

Křesťanství neslibuje, že věřící přestane být hříšný. Ani v křesťanstevě se nenajde lidská dokonalost. Jestliže však Kristus přebývá v srdci člověka, moc hříchu je zlomena. Připomeňme si Pavlova slova Římanům: "*Nechť tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. Hřích nad vámi už nebude panovat; (Ř 6,12-14).* Takové napomenutí by nedávalo člověku bez Krista žádný smysl, protože je otrokem svých žádostí. Jen Ježíš Kristus může ochránit člověka od hříšné přirozenosti, a to mocí svého Svatého ducha, přebývajícího v nitru věřícího.

Jeden korejský věřící přišel k dlouholetému misionáři v Koreji, dr. McCunu. Řekl: "*My Korejci máme mravní zákon. Víme, co bychom měli nebo neměli dělat, ale neměli jsme sílu dělat to, o čem jsme věděli, že je správné. Ale když Ježíš Kristus přišel do našeho života, dal nám tu sílu.*" To je evangelium Ježíše Krista ve zkratce.

John D. Jess, přeložil F. Hůlka

JAK HOSPODAŘÍME?

	Rok 1991	Rok 1992	30. 9. 1993
Tisk časopisu	89 500	123 966	80 342
Poštovné	26 500	54 606	19 264
Kanc. potřeby	8 900	15 827	7 559
Kniha ZoD	146 000	76 611	0
Kniha Oko	0	0	215 406
Náklady	270 900	271 010	322 571
Vaše dary	176 800	311 688	295 542
Zůstatek	-94 100	40 678	-27 029

Slovenská distribuce časopisu
Zápas o duši pracuje od října 1993 ve Staré Turé. O stavu slovenského konta vás budeme informovat později.

Doposud jsme nepoužili žádné finanční dary na mzdy a odměny našim dobrovolníkům a spolupracovníkům. Jim patří naše uznání a dík. **Děkujeme vám všem, kteří se věrně a štědrě podíleli na této službě.**

Jestliže vám náš Pán vložil do srdce touhu podpořit Jeho práci skrze časopis **Zápas o duši** a další publikace, které připravujeme, vítáme vaši podporu. **S modlitbou vám přikládáme poštovní složenku a předem děkujeme.** Každý dar potvrdíme pro vaše daňové přiznání.

Nezapomeňte nám oznámit změnu adresy nebo případné nepřesnosti. Pokud máte zájem o české, slovenské nebo obojí vydání, informujte svého distributora.

Potřebujeme vaši pomoc při distribuci vydaných knížek. Pokud se nedostanou do rukou čtenářů, nikomu neposlouží. Distribuce prostřednictvím knihkupců při vysokém rabatu není únosná.

POZOR

Zvláštní evangelizační číslo časopisu, které jsme vám přiložili v minulé zásilce, je určeno těm, kteří ve vašem okolí časopis ZOD ještě neznají. Bůh volá každého z nás k zápasu o duši. Poslechli jsme výzvu Pána Ježíše, abychom zvěstovali evangelium hynoucím duším? **Nezapomeňte na své nejbližší.**

ZMĚNA:

V únoru 1994 začínáme první vydání časopisu ve slovenštině s číslem **32**, odpovídající českému vydání. Změnu jsme volili z několika důvodů. Přejít na slovenské vydání je časově náročnější. Vydání a distribuce zvláštního evangelizačního čísla časopisu **Zápas o duši** bude mít celkový náklad 100 000 výtisků a vyžaduje plynulou organizaci distribuce.

KORESPONDENCE:

Omlouváme se všem za skluz, který máme v korespondenci. **Nestačíme odpovídat na každý dopis.** Některé jsou časově tak náročné, že se k nim dostaneme až po delší době.

Dlouho očekávaná kolekce
pozoruhodných cestopisných zážitků

Klára Steigerová

NENASYTÍ SE OKO VIDĚNÍM

160 stran textu, 25 černobílých, 75 barevných fotografií.

*Slovo úvodem • Indonésie každý den jiná • Malý svět •
Hříšné hodování • Kde budeme bydlet? • Místní zvyky •
Malá turistika - Jáva • Sumatra • Bali • Naši pomocníci •
Irian Jaya - Mezi divochy • Misionáři • Tchaj-wan - také,
Čína • Singapur • Malajsko • Modrý Mauritius • Nový
Zéland - Pán Bůh schoval nejkrásnější zemi daleko od lidí*

Kniha která vám biblicky odpoví na
mnoho otázek týkajících se života a smrti:
Jak být spasen - Co přichází na svět

Pavel Steiger

ZÁPAS O DUŠI

208 stran,

Když lidé přemýšlejí, nemají výmluvu

*Co je prorockví • Židé • Světové říše a Antikrist • Světové
říše a Židé • Vytržení, příchod Pána • První polovina sed-
miletého soužení - Antikristův vzestup • Polovina sedmileté-
ho soužení • Druhá polovina sedmiletého soužení • Konec
sedmiletého soužení • Mezi dneškem a věčností • Věčnost*

Já jsem ta cesta

Obdržíte na:

HCJB - ZOD

BOX 893

763 26 LUHAČOVICE

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

ZOD Distribuce

Ing. Bohuslav Vlček

U stadionu 379

CZ - 595 01 Velká Bíteš

Slovensko

ZOD Distribúcia

M. & A. Zavilla

Jiráskova 165/10

SK - 916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno

96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá

49134-202/0200

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC. Září - říjen (možná do března 1994)

6 205, 9 600, 11 835 a 17 490 kHz (SSB) - t.j. 49, 31, 25 a 17 m.

VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC. Září - říjen (možná do března 1994)

15 270 a 17 790 kHz - t.j. 20 a 17 m.

TWR TIRANA: připravujeme každé pondělí ve 21:45

střední vlny: 1 395 kHz - t.j. 215 m.

ZÁPAS O DUŠI vydávají šestkrát do roka **Pavel a Klára Steigerovi**

HCJB Rádiosieť ZOD, Box 893, CZ - 763 26 Luhačovice.

Tisknou **OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1.**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3 - 1700/91 ze dne

8.2.1991. Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

SP č.p. ZsRP Bratislava. Čj. 1034-PO-1993 zo dňa 1.4. 1993.